

COVIT-AMINES [14]

FR - NL - ENG

Étendues, les lignes des relations se croisent dans le Toi éternel - Martin Buber

Étendues, les lignes des relations se croisent dans le Toi éternel. Chaque Tu est un aperçu de cela. À travers chaque Toi, le premier mot s'adresse au Toi éternel. La médiation du Tu de tous les êtres explique la plénitude de nos relations avec eux - et l'absence de plénitude. Le Tu inné s'actualise à chaque fois sans jamais être perfectionné. Il atteint la perfection uniquement dans la relation immédiate avec le Toi qui, conformément à sa nature, ne peut devenir un Cela.

La joie et l'espoir profonds, dit Buber, c'est de savoir que dans le nœud, l'intersection de toutes nos relations humaines *je-tu*, nous pouvons apercevoir le Toi éternel, le fondement de toutes les relations humaines et la relation globale ultime. Dieu se révèle à travers l'homme et se révèle ainsi dans le monde. Il suffit que l'homme s'abandonne et s'ouvre à une véritable communion avec un 'toi', qu'il ait l'art de transcender la forme *je-cela*, la relation qui réduit l'autre à un objet. Ainsi, nous pouvons rencontrer le Toi Éternel. C'est l'Esprit qui habite l'interhumain. Chaque toi humain est un sacrement dans lequel l'ultime Tu me rencontre. Après tout, l'Éternel est toujours présent, même dans les moments de notre infidélité. C'est nous les humains, qui ne sommes parfois pas chez nous, trop enchevêtrés en nous-mêmes. Cette relation ultime *je-tu* est aussi la seule qui ne peut pas devenir un *je-cela*. Je ne peux pas voir l'Éternel comme une chose. Dieu est-Il un 'ça', un 'il', une 'elle' ? Dieu est un 'toi'. En effet, on ne peut pas fragmenter et objectiver Dieu, ni le catégoriser. Même si nous essayons de le faire. Par notre emprise psychologique, nous les humains, voulons le saisir dans les doctrines, dans les dogmes en théologie, ou en voulant l'étendre dans l'espace dans le culte, dans des rites, des sacrifices. Mais ne ce n'est pas possible de Le capturer : Il n'est pas saisissable, Il ne peut pas être appelé par un nom. Nous ne pouvons seulement dire qu'Il est présent lorsque nous sommes présents les uns auprès des autres et qu'Il donne un sens à tout, même si nous ne pouvons pas non plus nommer ce sens. Dieu advient dans l'interhumain. Nous ne pouvons en témoigner que par notre engagement dans le monde.

Source : Martin Buber, *I and Thou*, tr. W. Kaufmann, Scribner's Sons, New York, 1970, Part III, 1, p. 123 (trad. perso). Œuvre disponible en français également.

De verlengde lijnen van de relatie snijden elkaar in het eeuwige Jij - Martin Buber

De verlengde lijnen van de relatie snijden elkaar in het eeuwige Jij. Ieder afzonderlijk Jij is een doorkijk daarop. Door ieder afzonderlijk Jij spreekt het grondwoord het eeuwige Jij aan. Vanuit dit middelaarschap van het Jij van alle wezens komt de vervuldheid van de relatie naar hem toe en de onvervuldheid. Het aangeboren Jij [d.w.z. onze oorspronkelijke toestand, non-dualiteit] wordt werkelijk aan iedere relatie en voltooid in geen enkele. Het wordt slechts voltooid in de directe relatie met dit Jij dat naar zijn wezen geen Het kan worden.

Diepe vreugde en hoop, zegt Buber, is het weten dat we in het knooppunt, het snijpunt van al onze menselijke *ik-jij* relaties, een glimp kunnen opvangen van het eeuwige Jij, de dragende grond van alle menselijke relaties én de ultieme allesomvattende relatie. God openbaart zich doorheen de mens en openbaart zich zo in de wereld. Het vraagt van de mens alleen de overgave en de openheid voor een waarachtige gemeenschap met een 'jij', de kunst om de *ik-het* vorm, de relatie die de ander tot een object

herleidt, te overstijgen. Zo kunnen we de Eeuwige Jij ontmoeten. Het/Hij is de Geest die rondwaart in het tussenmenselijke. Ieder menselijk jij is een sacrament waarin het ultieme Jij me tegemoet komt. De Eeuwige is immers altijd aanwezig, ook in de ogenblikken van onze geloofsdorheid. Alleen geven wij, mensen, soms niet thuis, teveel in onszelf verstrikt. Deze ultieme *ik-jij* relatie is ook de enige *ik-jij* die geen *ik-het* kan worden. Ik kan de Eeuwige niet als een 'het' zien. Is God een 'het', een 'hij', een 'zij'? God is een 'jij'. We kunnen God immers niet fragmenteren en objectiveren, niet in categorieën plaatsen. Ook al proberen we dat te doen. Wij mensen willen door Hem vanuit onze psychologische grijpdrang vast te leggen in doctrines, in dogma's in theologie, of door Hem in de ruimte te willen uitbreiden in de cultus, in riten, offergaven. Maar we kunnen dat niet: Hij is niet te grijpen, niet te noemen. We kunnen alleen zeggen dat Hij Aanwezig is als wij aanwezig zijn bij elkaar en dat Hij aan alles Zin geeft, ook al kunnen we ook deze zin niet benoemen. God gebeurt in het tussenmenselijke. We kunnen er alleen getuigenis van afleggen door onze inzet in de wereld.

Bron: Martin Buber, *Ik en jij*, Bijleveld, Utrecht, 2016, p. 87.

Extended, the lines of relationships intersect in the eternal You - Martin Buber

Extended, the lines of relationships intersect in the eternal You. Every single You is a glimpse of that. Through every single You the basic word addresses the eternal You. The mediatorship of the You of all beings accounts for the fullness of our relationships to them - and for the lack of fulfilment. The innate You is actualized each time without ever being perfected. It attains perfection solely in the immediate relationship to the You that in accordance with its nature cannot become an It.

Deep joy and hope, says Buber, is knowing that in the node, the intersection of all our human *I-you* relationships, we can catch a glimpse of the eternal You, the foundation of all human relationships and the ultimate all-encompassing relationship. God reveals Himself through man and thus reveals Himself in the world. It only requires man's total surrender and openness to a true communion with a 'You', the art of transcending the *I-it* form, which is the relationship that reduces the other to an object. In this way we can meet the Eternal You. It/He is the Spirit who dwells in the interhuman. Every human you is a sacrament in which the ultimate You meet me. After all, the Eternal One is always present, even in our moments of faith dullness. It is just us, humans, who are sometimes not home, too much entangled in ourselves. This ultimate *I-you* relationship is also the only *I-you* which cannot become an *I-it*. I can't see the Eternal as an 'it'. Is God an 'it', a 'he', a 'she'? God is a 'you'. After all, we can't fragment and objectivize, categorize God. Even if we try to do so. We humans want to capture him by our psychological grasp in doctrines, in dogmas in theology, or by wanting to expand him in space in the cult, in rites, sacrifices. But we can't do that: He can't be grasped, He can't be called. We can only say that He is present when we are present to each other, and that He gives meaning to everything, even if we cannot name this meaning either. God happens in the interhuman. We can only bear witness to this by our commitment in the world.

Source: Martin Buber, *I and Thou*, tr. W. Kaufmann, Scribner's Sons, New York, 1970, Part III, 1, p. 123.

COVIT-AMINES

Contact :

coordination.intouch@gmail.com

www.intouchbrussels.com

@intouchbrussels

@hopenetworkbrussels

